

Hồi 54

Tử Duyên Chưa Rõ

Tiếng chân của hai lão già lẳng điệu, xa dần...

Tử Lăng lẳng nghe không có tiếng động nào khác, bèn cùng Thu Lăng vội vã mở nắp quan tài ra, và châu đầu vào chăm chú đọc nốt đoạn cuối.

"Lúc đầu Thanh Quân còn giấu giếm, rốt cuộc nàng đành thú thật tự sự. Văn Tín Hùng mặc dù đã với nàng thề non hẹn biển cùng chung sống đến bạc đầu, nhưng chỉ nửa chừng, chàng lại quên lời thề ước.

Thiếp xưa kia cũng bị khổ vì tình nên mới lạc bước đến đây, đối với cảnh ngộ Thanh Quân, thiếp thực thành tâm thông cảm, cố gắng dùng lời khuyên nhủ, cốt làm cho nàng quên đi mối hận tình.

Hơn một tháng trời không ngừng dòng lệ, một sự thật phũ phàng càng làm cho nàng thống khổ thêm. Thanh Quân đã mang thai..."

Đọc đến đây, Giang Thu Lăng không giấu được cơn xúc động, buông tiếng khóc nức nở.

Chuyện đã hiển nhiên, bào thai ấy chính là hai chị em nàng và Giang Tâm Mỹ!

Văn Tử Lăng thở dài, đoạn tiếp tục đọc:

"Biết được mình đã có mang, Thanh Quân càng đau khổ, ngày đêm than khóc, lời an ủi của thiếp trở thành vô hiệu. Bỗng một hôm, chị của nàng đến thăm..."

Văn Tử Lăng vụt kêu lên:

- Bà chị của người... U Minh Giáo Chủ?

Giang Thu Lăng cũng xúc động tiếp lời:

- Phải rồi! Người ấy chính là dì ruột của em!

Cả hai liền tiếp tục đọc:

"Như trút được gánh nặng, thiếp cố ý lánh mặt, để hai chị em tự do tâm tình thức trắng trọn đêm.

Ngày hôm sau, thiếp vội vã đến thăm, thì chị nàng đã từ giã đi rồi, thần sắc bi thảm của nàng trong những ngày qua đã mất, đổi vào đây là một sự thống hận bất bình hiện lên gương mặt sầu thảm của nàng...

Thì ra vấn đề mấu chốt là ở người chị nàng... Họ Văn, người tình nhân của Thanh Quân chẳng những có một võ công tuyệt thế, tướng mạo lại phương phi, hình vóc, khôi ngô tuấn tú chẳng nhường Tống Ngọc, Phan An, thật là một kỳ nam tử đương thời, cho nên vừa gặp qua là chị của nàng liền say mê như điên đảo, định manh tâm cướp đoạt tình yêu, cố tạo điều kiện pha vu khống, làm cho họ Văn và Thanh Quân bất hòa và bà ta ngồi làm nư ông đắc lợi...

Chị nàng hôm ấy đến thăm nàng, cố ý dò hỏi nguyên do, nào ngờ lại bị Thanh Quân hiểu rõ chân tướng, tình cảm chị em bị đổ vỡ, và từ đây tình chị em trở mặt thành thù địch.

Thiếp khuyên Thanh Quân nên đến Văn Gia Bảo cùng họ Văn giải thích sự ngộ nhận để khỏi bị hận suốt đời. Sau khi nghe những lời khuyên nhủ, Thanh Quân lập tức khởi hành.

Nàng lưu trú ở Văn Gia Bảo năm hôm, không được một kết quả nào, nàng không đành lòng tự ái, nổi giận bỏ về.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bào thai theo ngày tháng lớn dần và sắp đến ngày khai hoa nở nhụy...

Thấy nàng chịu sự đau khổ quá nhiều, thiếp bèn đề nghị nàng nên nghỉ trang tự sát, để mong xúc động sự hồi tâm của họ Văn, và hy vọng cứu vãn tình thế. Nàng y theo kế hoạch thi hành.

Ngày hôm sau, Thanh Quân dùng đoản kiếm đâm vào lồng ngực giả chết, và thi thể được thiếp đem đặt ngoài triền núi.

Sau khi tin nàng chết được báo ra vẫn không thấy tăm hơi của họ Văn, nhưng Bát Đại Môn Phái nghe tin vội vã đổ đến, hiệp lực kiến trúc một tòa mộ phần và đem nàng an táng vào nơi đây.

Thiếp không chút lo ngại, vì võ công của Thanh Quân đã luyện đến mức tuyệt đỉnh, đoản kiếm đâm vào Không Huyệt Ly Thất có thể duy trì một tháng trời vẫn không chết.

Sau khi Bát Đại Môn Phái mai táng xong thi hài nàng vào mộ huyệt và lục tục ra về, đêm hôm ấy thiếp lên vào đem thi hài nàng ra thì hỡi ơi thi thể nàng đã giá lạnh và hồn nàng đã về Tây Thiên cực lạc mất rồi!

Sau khi khám xét lại, thì thiếp mới phát giác ra rằng thanh đoản kiếm ấy thay vì đâm vào Không Huyết Ly Thất của nàng thì ngược lại đã đâm thấu Tâm Cơ và mạng nàng đã ô hô dĩ tuyệt.

Kế hoạch tự sát, nàng đã cùng thiếp thảo luận và tính toán kỹ càng, hà tất lại có chuyện bất ngờ như vậy, chắc chắn là có người đã manh tâm di động lưỡi kiếm ấy... nhưng... ai đã mó tay vào việc ấy, thiếp vẫn chưa tìm ra được manh mối!

Nàng chết đi làm cho thiếp đối với cõi trần này không còn luyện tiếc gì nữa, nên để lại mấy dòng di chúc cho kẻ hậu thế phát giác ra thì hài của thiếp, cố tìm cho ra nghi vấn mà thiếp vì đã quá mệt mỏi không còn đủ sức lực và tinh thần nữa, để theo dõi phần đấu.

Nàng bất hạnh thác đi, để lại cho thiếp mối sầu vạn cổ. Tình tri kỷ, nghĩa thâm giao cùng minh thệ đồng sanh đồng tử, thiếp đâu còn luyện tiếc cuộc sống tạm bợ dương trần để làm gì... cho nên để sẵn cổ áo quan tự tận mà thác."

Còn lại những dòng chữ phía dưới cùng đã quá mờ hồ, Tử Lăng không còn đọc được nữa...

Giang Thu Lăng hàm lụy thốt:

- Cái chết của mẫu thân tôi, chắc chắn là do bàn tay của bọn Bát Đại Môn Phái nhúng vào!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- U Minh Giáo Chủ là đầu dây mối nhợ của sự vụ khổng lồ gây nên cảnh đổ vỡ đau thương của Tuyệt Tâm Tiên Tử và ân sư của tại hạ. Sau cái chết của người, giới giang hồ đều chấn động. Bát Đại Môn Phái từ bốn phương xa xô nghìn dặm đổ xô đến để kiến trúc mộ huyết và an táng cho người. U Minh Giáo Chủ chắc có lẽ phải hay biết chứ? Tại sao lại không có mặt để tiễn đưa đứa em ruột của mình trong giây phút cuối cùng?

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Lễ đương nhiên bà ta hay biết mới phải!

- Với tài học tuyệt đỉnh của bà ta, chắc U Minh Giáo Chủ cũng có thể hiểu được cái chết nghi trang của đứa em ruột của mình đấy chứ!

Giang Thu Lăng gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Lời nói của Lăng huynh rất đúng! Hai chị em cùng luyện võ công trong một sách, có lẽ họ phải hiểu nhau nhiều lắm mới đúng!

Văn Tử Lăng khẽ buông tiếng thở dài:

- Nếu bà ta nhẫn nại, đợi cho Bát Đại Môn Phái bỏ về, thừa cơ lên vào di động lưới kiếm từ Không Huyết vào Tâm Cơ đâu phải là việc khó!

- Trời! Rất có thể mẫu thân của em đã thác về tay U Minh Giáo Chủ!

Tử Lăng ôn tồn an ủi:

- Đấy chẳng qua là ước đoán mà thôi, chúng mình vẫn chưa nắm được bằng chứng kia mà!

Hai người còn đang mặc nhiên đứng lặng nhìn cổ quan tài xuất thần, thì thình lình...

Có tiếng chân người từ phía sau đi đến...

Tử Lăng cả kinh kêu lên:

- Lãng muội...! Hãy mau ẩn tránh...! Lại có người...

Nhưng lời nói của chàng chưa dứt thì tiếng cười sảng sặc đã vang lên ở góc phòng.

- Đây là bộ cốt hài của kẻ nào đấy nhỉ...?

Tiếp theo đấy, một luồng chưởng phong nhanh như chớp xé gió phóng ào tới...

Ầm...!

Rất may...! Chưởng phong không nhắm vào hai người, mà nhắm thẳng vào bộ cốt hài trong cổ quan tài đổ ập vào. Lập tức bộ xương khô trong nháy mắt đã biến thành bụi tro bay tỏa khắp phòng!

Cả hai giật mình quay lại. Thì ra kẻ xuất chưởng chính là U Minh Giáo Chủ. Bà ta từ một cửa bí mật của gian phòng đi ra, làm Tử Lăng và Thu Lăng không hay biết, cũng may là hai người chưa bị tấn công...

U Minh Giáo Chủ xuất hiện với mặt không có the đen che đậy, bà cất tiếng cười lên khanh khách:

- Nhãi con! Khá khen cho quỷ kế của ngươi làm cho mẹ con bốn tòa vì lầm lạc mà bất hòa...

Vừa định giương chưởng tấn công, thoát nghe lời nói của U Minh Giáo Chủ, Tử Lăng vội thu chưởng hỏi vặn:

- Bà vừa nói gì đấy?

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Bốn tòa muốn biết môn tuyệt học của nhà ngươi học hỏi từ đâu?

- Tại hạ đã tường trình cặn kẽ cho Giáo Chủ nghe rồi cơ mà!

U Minh Giáo Chủ cả giận hét to:

- Nhà ngươi còn già mồm dối trá nữa, ta sẽ lập tức đập chết nhà ngươi tại đây bây giờ!

Tử Lăng cũng nổi giận:

- Nếu bà đủ sức để làm việc ấy, thì cứ làm ngay xem thử!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Hừ! Nhà ngươi đừng nhận lầm rằng với số võ công mà nhà ngươi học được, đã có thể cùng bốn tòa kháng cự. Nhưng thực ra tài nghệ của nhà ngươi hãy còn non nớt lắm, chưa đủ để đối địch cùng ta đâu!

Tử Lăng bật cười to:

- Kháng cự nổi hay không đó là một việc riêng của tại hạ, nhưng hiện tại tối thiểu U Minh Giáo đã tan tác rã rời vì sự chia rẽ trầm trọng trong nội bộ, cũng là do bàn tay của tại hạ đã nhúng vào.

Đưa tay chỉ Giang Thu Lăng, U Minh Giáo Chủ gằn từng tiếng:

- Đó cũng là việc riêng của bốn tòa, ngươi cùng con liễu đầu này cặp bạn đến đây, nếu ta đoán không sai, nhà ngươi chắc đã gặp qua Giang Nam Hạt.

Tử Lăng dùng dùng nổi giận:

- Giang lão nhân gia là phụ thân của bà mà bà còn mất dạy đến nỗi dám hô danh gọi tánh! Thực là một việc thế gian hy hữu!

Giang Thu Lăng nức nở khóc òa lên:

- Nếu không lầm thì mẫu thân tôi chắc chắn đã bị bà hại thác rồi đấy mà!

Tử Lăng cũng kêu to lên:

- Vụ tàn sát ở Văn Gia Bảo năm xưa, cũng là do bàn tay của bà gây nên chứ không còn ai nữa!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sảng sặc:

- Nhà ngươi cứ đem bao nhiêu tội trạng đổ trút vào đầu của bốn tòa, việc ấy cũng không quan trọng mấy, nhưng... bốn tòa không thích dằng dai, hiện giờ nhà ngươi tự khai những điều ta muốn biết, hay là đợi ta dùng võ lực để ngươi phải nói ra!

- Được! Tại hạ sẽ trình bày rõ việc ấy, nhưng trước tiên bà hãy trả lời những câu hỏi sau đây!

- Vậy nhà ngươi hãy nói mau!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Sự bất hòa của bà và Thái Thượng Giáo Chủ đã lắng dịu rồi chứ?

U Minh Giáo Chủ bật cười to:

- Thâm tâm của nhà ngươi cho rằng vì sự xung đột của ta và Thái Thượng Giáo Chủ mà U Minh Giáo sẽ suy yếu và tan rã phải không? Hừ! Sự hiểu lầm này muốn giải thích để thông cảm và hiểu nhau cũng không khó gì, kỳ thực ra con giống tổ này chính bốn tòa cố ý tạo thành đấy...!

Tử Lăng vội hỏi tiếp:

- Thái Thượng Giáo Chủ đã thác dưới tay bà rồi phải không?

U Minh Giáo Chủ khẽ lắc đầu:

- Không đến nỗi như ý của ngươi tưởng đâu, lão nhân gia đã cao bay xa chạy mất rồi!

- Như thế thì bà lại có thêm một tay thù địch...

U Minh Giáo Chủ khẽ chớp chớp cặp mắt vẫn tràn đầy vẻ tình tứ...

- Thái Thượng Giáo Chủ và lão Nam Cung Minh là một cặp tình nhân dang dở trong buổi thiếu thời. Hiện giờ hai người cố vá víu mối tình dang dở ấy để an hưởng những lạc thú của chuỗi tàn niên... thêm vào đấy cả hai đều bị sự gặm nhấm mòn của Thi Độc, liệu họ còn sống sót được bao lâu? Nếu bốn tòa không làm thì hiện giờ họ đang tìm một nơi non thanh nước tú, để ẩn cư và tận hưởng mớ tuổi về chiều, chắc họ không còn ham thích tranh danh đoạt lợi mà chi nữa...

Tử Lăng khẽ "hừ" một tiếng:

- Tối thiểu thực lực của bà cũng bị phân tán đi một nửa, rất có thể đêm nay là ngày tận số của bà!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Nhãi con! Nhận định của nhà ngươi sai lầm to rồi. Với một nửa lực lượng của U Minh Giáo cũng đủ để đập bằng tất cả võ lâm, đâu có quan trọng chi đối với một việc mất một Thái Thượng Giáo Chủ! Nhãi con! Bốn tòa đã trả lời xong câu hỏi của nhà ngươi, bây giờ đến lượt nhà ngươi hãy trình bày những điều mà ta muốn biết đi...!

Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng đã cân nhắc hoàn cảnh và vị trí của chàng và Thu Lăng. Hiện giờ, chàng chỉ có một biện pháp duy nhất là cố gắng đương đầu cùng bà ta, quyết liều một trận sống chết chứ ngoài ra không còn biện pháp nào hơn nữa!

Quyết định đã xong, chàng điềm nhiên thốt:

- Hiện giờ không cần gì giấu giếm bà nữa, Mai Châu Bửu Lục thượng quyển đã có phó bản!

- Do Giang Nam Hạp chép lại phải không?

- Bà đoán không sai, tại hạ không dám nói rằng đã đem toàn quyển học lâu thông, nhưng... cũng đã học và luyện xong được bảy, tám phần. Hôm nay tại hạ có thể cùng bà thư hùng một trận!

U Minh Giáo Chủ quát to:

- Hiện giờ phó bản ấy ở đâu?

Tử Lăng cười to:

- Nếu đem phó bản ra giao cho bà, nghĩ ra cũng chẳng ích gì! Vì phó bản lại được chép ra thành nhiều phó bản khác và tại hạ đã đem trao lại cho những tay hiệp sĩ anh hùng khắp bốn phương, họ sẽ rèn luyện thành những tay võ công tuyệt kỳ và hợp lực để diệt trừ bọn U Minh Giáo!

U Minh Giáo Chủ điên tiết kêu to:

- Hừ! Nhà ngươi thực là một tên đại gian hùng!

Miệng vừa nói, tay bà nhắm Tử Lăng quét mạnh một chưởng!

- o O o -